

လှိုင်းသံ : ချစ် : ဝတ္ထု သစ်

နှင်းသီရိကျွတ်သရေ

သံစဉ်ညီသောချစ်တေးတစ်ပုဒ်

ပန် : ချို သိန်း : ရွှေကြည်

အမှာစာ

လေးစားရပါသော စာဖတ်သူများသို့

သီရိရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ အားပေးခဲ့ကြတဲ့

စာဖတ်သူများရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ယခုအခါ ပဉ္စမမြောက်အနေနဲ့ “သံစဉ်ညီသော ချစ်တေးတစ်ပုဒ်” လုံးချင်းစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေ လိုက်နိုင်ပါပြီ။ “သံစဉ်ညီသော ချစ်တေးတစ်ပုဒ်” ဝတ္ထုလေးက အချစ်များနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လောကထဲက လူသားတွေကြားမှာ မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်လာတတ်တဲ့ အချစ်ခံစားမှုသန့်သန့် စာအုပ် လေးပါ။ အချစ်နဲ့ အတူ သစ္စာတရားတွေ ထုံမွှမ်းနေတဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက စာဖတ်သူများရဲ့ ရင်ထဲကို တိုက်ဆိုင်ခြင်းနဲ့ မတိုက်ဆိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှု ရသလေး များကို ဖြည့်စွမ်း ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ယုံကြည်မိပါတယ်။

ဆက်လက်ထွက်ရှိလာမယ့် “အသည်လေး နပါတယ်” ဝတ္ထု ကတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလဲတက်တဲ့ ကံကြမ္မာတရားရဲ့ စေစားရာ အောက်မှာ ဘဝ အချိုးအကွေ့တွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကြုံလာခဲ့ပြီးမှ စစ်မှန်လှပချိုမြိန်တဲ့ အချစ်တစ်ခုကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိသွားတဲ့ ရံ (သို့မဟုတ်) မြကြာရံ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဘဝဖြတ်ကျော်မှုများနဲ့ ကျေးတောရွာတို့ရဲ့ ဓလေ့စရိုက်၊ သဘာဝ နဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့ရဲ့ စိတ်ထား၊ စရိုက်နဲ့ သဘာဝ အကြောင်းတွေကို ရင်ထဲသိမ့်သိမ့်၊ တငြိမ်ငြိမ် ခံစားမှုမျိုးနဲ့ ဖတ်ရှုပြီး ကြည်နူး နှစ်သက် ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့် ယုံကြည်မိတာမို့ ဆက်ဆက်ဖတ်ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။

စတုတ္ထမြောက် အနေနဲ့ ထွက်ရှိသွားတဲ့ “ပန်းစံပယ် နန်းလယ်

မပေါ်ခိုက် ဟာမို့” ဆိုတဲ့ လုံးချင်း ဝတ္ထုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြိုက်နှစ်သက်သွားကြတဲ့ အကြောင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောကြတဲ့ စာဖတ်သူများကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

သံယောဇဉ်ကြီးစွာ အားပေးကြတဲ့ စာဖတ်သူများ အတွက် စာပေသစ္စာ အပြည့်နဲ့ အသစ်၊ အသစ်သော ဇာတ်လမ်းကောင်းများကို ကြိုးစားပြီး အဆက်မပြတ် ရေးသားတင်ဆက်ပေးသွားမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝေဖန် အကြံပြုပေးစာများကို “လင်းလက်မြေ စာပေ” လိပ်စာနဲ့ ပွင့်လင်းစွာ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါကြောင်း ရင်းနှီးခင်မင်လေးစားစွာနဲ့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်ရှင်။

စာပေသစ္စာဖြင့်
နှင်းသီရိကျက်သရေ

အခန်း(၁)

ညဆိုတာ အိပ်စက်ဖို့ အတွက်တဲ့။

တို့ အတွက်တော့.....

ညဆိုတာ တွေဝေငေးမောခြင်းများစွာ.....

လွမ်းဆွတ်ခြင်းများစွာ.....

ဆွေးမြေ့ခြင်းများစွာနဲ့

အိပ်ချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်စေခဲ့တယ်....

သူ့အပေါ်ထားတဲ့ တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ၊

သံယောဇဉ်တွေ၊ တွယ်တာမှု နှောင်ကြိုးတွေနဲ့.....

ညဆိုတာ.....

တို့အတွက်တော့ အလွမ်းတေးတွေ ဖွဲ့သီဟစ်ကျွေးရင်

အိပ်မရ ညတွေကို ဖြစ်စေခဲ့တယ်.....

ညဆိုတာ တို့အတွက်တော့.....။

“မေပျို..... ဟေ့ - မေပျို”

တစ်ဖက်ကားလမ်းမှအော်ခေါ်သံကြောင့် မေပျိုနှင်းဆီ၏

လှမ်းလက်စခြေလေးတို့ခနဲ ရပ်သွားရသည်။

အသံလာရာဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ ချစ်သူငယ်ချင်း
မေမြတ်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ် - မြတ်မွန်”

ဝမ်းသာအားရဖြင့်မေမြတ်မွန်ကိုလက်လှမ်းပြလိုက်ပြီး ကားလမ်းကို
အလျင်စလိုဖြတ်ကူးလိုက်မိသည်။

“ဟာ - ဟိတ်”

အော်သံများနှင့် အတူ ကားဘရိတ် အုပ်သံတို့ကြောင့် မေပျိုနှင်းဆီ
ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေမှာ သူမကား တိုက်ခံနီး
အဖြစ်ကို သိရှိသွားတာမို့ ခုမှပဲ ကြောက်စိတ်တို့ဝင်လာကာ
သတိလစ်လဲကျသွားရသည်။

“ဟာ - ဟေ့”

မေပျိုနှင်းဆီကို တိုက်တော့မည့် ကားလေး၏ ပိုင်ရှင်မှာ လူကို
မတိုက်မိပါစေနဲ့။ လဲကျ သွားသော သူမကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် တို့ဝင်ကာ ကားပေါ်မှ
အလျင်အမြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

တစ်ဖက်ကားလမ်းမှ မေမြတ်မွန်သည်လည်း မေပျိုနှင်းဆီ၏
အဖြစ်ကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဝင်ကာ သူမရှိရာသို့ အပြေးလေးရောက်လာခဲ့သည်။

“မေပျို....မေပျို”

လဲကျနေသော မေပျိုနှင်းဆီကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။

“သူ.....သူ က ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းလား”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသူမှ မေးလိုက်ခြင်းပါ။

“အင်း - ဟုတ်တယ်..... ရှင်.... ရှင်....သူ့ကို ကားနဲ့

တိုက်လိုက်တာလား”

မေမြတ်မွန်စကားကြောင့် ကားပေါ်က ဆင်းလာသူမှာ ပျာပျာသလဲ
ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ - မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ..... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းက သူ့.....
သူ့ဘာသာ အလျင်စလိုကားလမ်းဖြတ်ကူးပြီး ကားကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့
သူ့ဘာသာလန့်ဖျတ်ပြီး မေ့လဲသွားတာပါဗျာ”

ကားတိုက်မိပြီ ဆိုသည့် သတင်းကြောင့်
ဖြတ်သွားဖြတ်လာသူများမှာလည်း မေပျိုနှင်းဆီ တို့၏ ဖြစ်ရပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖြင့်
လာကြည့်နေကြပြီ။

“ဟာ - ဒုက္ခပါပဲ..... ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းကြောင့် ကျုပ်တော့
ဒုက္ခရောက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်..... လုပ်ပါဦးဗျာ”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသူမှာ ဝိုင်းအုံလာသော လူများကိုကြည့်ပြီး
စိုးရိမ်စိတ်တို့ဝင်လာကာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လာသည်။

မေမြတ်မွန်လည်း အခြေအနေကို သုံးသပ်လိုက်မိသည်။

“မေပျို့ကို ဆေးခန်းတစ်ခုခုခေါ်သွားမှနဲ့တူတယ်”

“ခေါ်သွားပါဗျာ..... ခေါ်သွားပါ..... ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းကို
ကျုပ်ကားပေါ်ကို မြန်မြန် ချီတင်ပါဗျာ”

“ရှင်.....ဟာ - ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ..... သူ့ကို ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း ဘယ် သယ်နိုင်ပါ့မလဲ”

မေမြတ်မွန် ရန်တွေ့လိုက်မိသည်။

“ဟာ - ဟုတ်ပါရဲ့”

ထိုသူမှာ ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေကြသူများကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန် ဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်း လိုက်သည်။

ထို့နောက် မေပျိုကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲကောက်ချီပွေ့ မ လိုက်သည်။

“ကားတံခါးဖွင့်ပေး”

“ဟုတ်..... ဟုတ်”

ကားနောက်တံခါးကို မေမြတ်မွန် ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသူမှာ မေပျိုနှင်းဆီကို ကားဘောင်နှင့် မဆောင့်မိအောင် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ကားထဲသို့ သေချာစွာ ထည့်သွင်းလိုက်သည်။

မေမြတ်မွန်မှာလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော မေပျိုနှင်းဆီ၏ အခြေအနေကြောင့် သူမသည်လည်း ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

မေမြတ်မွန် ကားထဲရောက်သွားသည်နှင့် ထိုသူမှာ ကားတံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်တော့သည်။

“မေပျို..... မေပျို”

မေမြတ်မွန်မှာ မေပျိုနှင်းဆီ၏ အိထွေးထွေး ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အသာအယာ ပွေ့ဖက်ထား ရာမှ သူမ၏ မေးဖျားလေးကို ခပ်သာသာလှုပ်ယမ်းရင်း စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ခေါ်နေမိသည်။

တိုးပိုင်ဦးသည်လည်း ကားမောင်းနေရာမှ နောက်ကြည့်မှန်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း စိုးရိမ် စိတ်တို့၏ ကြီးစိုးမှုကို ခံနေရသည်။

“ဟူး - နေရင်းထိုင်ရင်းကနေ ထိလာပေါက်နေပြန်ပါရောလား”

စိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း သက်ပြင်းမောကိုသာ
အခါခါချနေမိသည်။

သူ့ရှေ့ကျမှ မူးလဲကျသွားရရှာသော မိန်းကလေးကိုလည်း
စိတ်တိုရမည်လား၊ သနားရ မည်လား မသိ။

မရွေ့ချောက အသည်းကလည်း တော်တော်ငယ်ပေါ့။
မင်းကြီးမဟာဗန္ဓုလနှင့်များ ဆွေမျိုး ရင်းချာတော်နေသလားများလားဟု
စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရာမှ တွေးမိရင်း သူ့ဘာသာကြိတ်ပြီးလိုက် မိသည်။

ကားပြတင်းမှ လေတိုးမှုကြောင့်လား၊
အကြောက်ပြေသွားလို့လားတော့မသိ။ မေပျိုနှင်းဆီ ကိုယ်လေး လှုပ်လာသည်။

“အင်း - ဟင်း”

“မေပျို... မေပျို - သတိရလာပြီလားဟင် မေပျို”

“အင်း....”

ပါးစပ်ကသာ တအင်းအင်းနှင့် ညည်းညူသံထွက်နေသည်။
မျက်စိမဖွင့်သေး။

“ခင်ဗျား - ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း သတိရပြီလား”

တိုးပိုင်ဦးမှာ ကားမောင်းနေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မေပျို - မေပျို သတိရပြီလားဟင်..... သတိရရင်

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေ.....မေပျို - မေပျို”

“ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း သတိရပြီလား”

တိုးပိုင်ဦးမှာလည်း သတိမေ့သူလေးအား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်
တစ်မေးတည်းမေးနေမိသည်။ မေမြတ်မွန်သည်လည်း မေပျိုနှင်းဆီကို

စိုးရိမ်နေသည့်ကြားမှ တကြော်ကြော်မေးနေသူကြောင့် စိတ်တိုသွားရသည်။

“ဟာ - နင်ကလဲ.... တော်တော်ကို အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိပါလား.... ဒီမှာ စိုးရိမ် နေရတဲ့ အထဲ..... သတိရရင် ပြောမယ်”

မေမြတ်မွန် အော်လိုက်သံကြောင့် တိုးပိုင်ဦး ပါးစပ်ပိတ် သွားရသည်။ ကားကိုသာ ဂရုစိုက် မောင်းရင်း ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။

“မေပျို..... မေပျို”

“အင် - ဟင်..... မြတ်....မြတ်မွန်”

မေပျိုနှင်းဆီမှာ သတိရလာပြီး မျက်လုံးကို အသာအယာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမအား စိုးရိမ်တကြီးထွေးပွေ့ထားသော မေမြတ်မွန်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ သူမ၏ ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်သတိရ သွားမိသည်။

“မြတ်မွန် - ငါ ငါ ... ကား ကားတိုက်မိတာလား ဟင်”

“အမယ်လေးဗျာ..... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မတိုက်ရ ပါဘူးဗျာ..... ခင်ဗျားဘာသာ နမောနမဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးပြီး ကားကို ရုတ်တရက် မြင်တော့ လန့်ဖျပ်ပြီးမေ့လဲကျသွားတာပါနော်”

တိုးပိုင်ဦးမှာ မေပျိုနှင်းဆီ၏ အမေးစကားကြောင့် ကားမောင်းနေရာမှ ကပျာကယာ ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။

“ဟင် - ဟုတ်လား”

မေပျိုနှင်းဆီ၏ တိုးလျသော မေးသံကြောင့် တိုးပိုင်ဦး ရင်ထဲ သနား စိတ်တို့ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသွားရသည်။

“ဟုတ်တယ် မေပျိုရဲ့”

ဟု အစချီကာ ဖြစ်သမျှ အလုံးစုံတို့ကို မေမြတ်မွန်က
ဇာတ်ထုပ်ခင်းပြလိုက်သည်။

မေပျိုနှင်းဆီသည်လည်း သူမ၏ အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိပြီး
ရှက်စိတ်များဝင်ကာ မျက်နှာလေး ကို ငုံ့ချထားလိုက်သည်။

သူမ သတိရလာပြီမို့ မေမြတ်မွန်မှာ ဆေးခန်းတစ်ခုခုသို့
မမောင်းခိုင်းတော့ဘဲ မေပျိုနှင်း ဆီ၏ အိမ်သို့သာ တိုးပိုင်ဦးကို
လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တော့သည်။

အခန်း(၂)

“ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ မသိပါဘူး... အလျင်စလို ဖြစ်တုန်းကလည်း သူပဲ....လန့်တက် တော့လည်း သူပဲ....အဲဒီ လိုပဲ လန့်စရာကြုံတိုင်း လန့်ပြီးမေ့လဲနေကျလား မသိဘူး”

သူ့ကားရှေ့တွင် လဲကျသွားသော မေပျိုနှင်းဆီ ဆိုသည့် မိန်းကလေး အကြောင်းကိုတွေးမိ ပြီး သူမလေးအတွက် စိုးရိမ် စိတ်တို့ဝင်သွားရသည်။

သူမလေး၏ သူငယ်ချင်း မေမြတ်မွန် ဆိုသည့် မိန်းကလေးထံမှ အမှတ်မထင်တောင်းလိုက် မိသော ဖုန်းနံပါတ်လေးကို သတိရလိုက်မိသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေသော မေပျိုနှင်းဆီ မှာ သူမအနီးရှိ စားပွဲလေးပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းလေးမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဖုန်းလေးကို အသာအယာ လှမ်းယူလိုက် သည်။

“ဟင် - ဘယ်သူ ဆက်တာလဲ မသိဘူး.... ငါမသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပါလား”

ဖုန်းမျက်နှာပြင်မှ ပေါ်နေသော ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ဇေဝေဝါကြည့်ရင်း ဖုန်းရှိ Answer ခလုတ်လေးကို နှိပ်ပြီး ဖုန်းလက်ခံနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

လေလှိုင်းကြားမှ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသော တိုးလျလျ အသံလေးကို တိုးပိုင်ဦး ကြား လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို - နေကောင်းသွားပြီလားဟင်”

မကြားဖူးသော အသံကြောင့် မေပျိုနှင်းဆီ အံ့သြသွားရသည်။

“ဟဲလို - ဟဲလို”

နူးညံ့မှုအပြည့်ပါသော အသံကြောင့် မေပျိုနှင်းဆီမှာ ဖုန်းမပိတ်တော့ဘဲ ဆက်နားထောင် လိုက်မိသည်။

ချိုသာစွာပြန်မေးလိုက်မိသည်။

သူမ မေးလိုက်သံကြောင့် သိမ်မွေ့စွာ ရယ်သံ သဲ့သဲ့လေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ... ရှင်ဖုန်းသရဲလား”

တိုးလျလျ မေးသံကြောင့် တိုးပိုင်ဦး ပိုရယ်ချင်သွားရသည်။ အားယူပြီး စကားပြောသံကို ဆက်နားထောင်ချင် မိသည်။

“ဖုန်း သရဲဆိုရင်တော့ ကျွန်မစကားဆက်မပြောတော့ဘူးနော်”

“ခုပြောနေတာ မေပျိုနှင်းဆီ မဟုတ်လားဟင်”

သူမနာမည်ကို မေးလိုက်သံကြောင့် မေပျိုနှင်းဆီ အံ့သြသွားရသည်။ ဖုန်းလေးကိုလည်း ဆက်နားထောင်နေမိသည်။

“မေပျိုနှင်းဆီဖုန်း ဟုတ်ပါတယ် နော်”

သူမထံမှ ဖြေသံမကြားရတာ မို့ တစ်ဖက်ဆီမှ မေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်.... ခုဆက်တာ ဘယ်သူလဲဟင်...

စိတ်တော့မရှိနဲ့နော်....ကျွန်မအသိထဲမှာ များ မရှိဘူးလားလို့ပါ”

မေပျိုနှင်းဆီ၏ တိုးလျလျမေးသံလေးကြောင့် တိုးပိုင်ဦး တစ်ယောက်တည်း ညင်သာစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မေပျိုနှင်းဆီ ဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် စကားပြောရတာ ဘာကြောင့် စိတ်ကျေနပ်မှုဖြစ်ရသနည်း။

ထိုအမေးက သူ့ရင်ထဲကို တိတ်တခိုးဝင်လာသော်လည်း အဖြေကို တော့ သူ့ဘာသာမရှာမိတော့ဘဲ သူမလေးနှင့်သာ စကားပြန်ပြောနေမိသည်။

“ဟိုနေ့က မေပျိုနှင်းဆီပဲ ကျွန်တော့်ကား ရှေ့မှာ မူးလဲ ကျသွားတယ်လေ”

“ရှင်”

မေပျိုနှင်းဆီ ထံမှ အံ့သြသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိပြီး နေကောင်း မကောင်း သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်တာပါ... ကျွန်တော့် ဖုန်းကြောင့် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် ဗျာ”

ကြင်နာမှု အပြည့်ပါသော စကားသံချို့ချို့က ဖုန်းလေးထဲမှ တစ်ဆင့် မေပျိုနှင်းဆီ၏ နားစည်ထဲသို့ ညင်သာစွာ တိုးဝင်ရောက်သွားသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ခုလိုစိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..... မေပျိုကြောင့် ရှင်လည်း တော်တော် လန့်သွားမှာပဲနော်”

“လန့်သွားတာပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော်ကားမောင်းနေတာကြာပြီ.... ခုလိုချိုး ကျွန်တော့် ကား ရှေ့မှာ မူးမေ့လဲတာ ဆိုလို့ မေပျိုတစ်ယောက်ပဲရှိသေးတာ”

“ဟုတ်လား - တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်..... မေပျိုကြောင့် ရှင် လန့်သွားရပြီလေ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့.... မေပျို နေကောင်းတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် စိတ်အေး ရပါပြီ.... ခု မေပျို ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေလို့ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေတာ”

မေပျိုနှင်းဆီ စကားကြောင့် တိုးပိုင်ဦး စိတ်ထဲ အားနာ စိတ်တို့ဝင်သွားရသည်။

“ဟာ - ဆောရီးဗျာ..... ကျွန်တော့်ကြောင့် မေပျိုစိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရပြီ.... မေပျို နားလိုက်တော့ နော်”

“ဟို - ခဏလေး”

ဖုန်းကို ပိတ်မည်ပြင်ခါနီး တွင် မေပျိုနှင်းဆီ၏ အလျင်စလို အသံလေးကြောင့် ဖုန်းကို ဆက်နားထောင်လိုက်မိသည်။

“ဟိုလေ - သူ.... သူ့ နာမည်လေး ဘယ်လိုလဲဟင်”

သူ့ နာမည်မေးသံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတာ မို့ တိုးပိုင်ဦးအံ့ဩသွားရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ကိုတိုးပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုတိုး”

ထိုအသံလေးကို ကြားပြီးပြီးချင်းမှာပဲ သူမဘက်က ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ။ တိုးပိုင်ဦးမှာ ဖုန်းလေး ကို ကြည့်ပြီး ညင်သာစွာ ပြုံးနေမိတော့သည်။

အခန်း(၃)

မေမြတ်မွန်နှင့် မေပျိုနှင်းဆီမှာ ကျောင်းပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ပြီး ယခုမှပဲ ပြန်လည်အဆက်အသွယ်ရခဲ့သည်။

မေပျိုနှင်းဆီ မှာလည်း နေကောင်းနေပြီမို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးချိန်းတွေ့ကာ Capital Hyper Market သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“မေပျို - ရှင် ကားရှေ့မှာ မှောက်ရက်လဲတဲ့နေ့ကလေ.....”

“ဟာကွာ.... မြတ်မွန်ကလဲ ပြောတော့မယ်....ဘယ်က ကားရှေ့မှောက်ရက်လဲရမှာလဲ.... သူ့ဘာသူ မူးလဲကျသွားတဲ့ဟာကို”

“အဲဒီ လူကို မင်း မှတ်မိလား”

“ဘယ်လူကိုလဲ”

နှစ်ဦးသား Hyper Market ထဲလျှောက်ပတ်ကြည့်ရင်း စကားပြောနေမိကြသည်။

“မင်းလဲကျခဲ့တဲ့ကားပေါ်က လူကိုလေ”

“ဟင့်အင်း - မမှတ်မိဘူး..... အဲ - လူကိုပဲမမှတ်မိတာ..... အသံတော့ မှတ်မိချင် မှတ်မိ လိမ့်မယ်”

“အဲ - မင်းဟာကလဲ.... တစ်မျိုးပါပဲလား”

“အင်း - သူလေ.... မေပျိုဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“တကယ်”

“အင်းပေါ့”

မေမြတ်မွန်က မေပျိုနှင်းဆီ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လာသည်။

“မေပျို ဖုန်းနံပါတ်ကို မြတ်မွန် အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိတာ....

သူသေချာမှတ်ထား သားပဲ”

မေမြတ်မွန် စကားကြောင့် မေပျိုနှင်းဆီ ရင်ထဲ ကြည်နူးမှုလေးတစ်ခု ဖြတ်သန်းစီးဆင်း သွားရသည်။

“မေပျိုလေ - အဲဒီ နေ့က အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး ရှက်လိုက်တာဟာ..... ကားလည်းမတိုက်ဘဲ နဲ့ သတ္တိကြောင်ပြီး လဲကျသွား ရတယ်လို့ကွာ”

“အဟင်း - မေပျိုကလည်း မေပျိုပဲ..... မသတ္တိခဲကြီးကြောင့် ငါလည်းတော်တော်လန့်သွား ရတယ်”

“အဟဲ”

မေပျိုနှင်းဆီ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟယ် - ဟိုအရပ်လေးက လှလိုက်တာ”

လျှောက်ကြည့်ကြရင်းမှ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာ မို့ မေပျိုနှင်းဆီ၏ ခြေလှမ်းများက အရပ်ကလေးရှိရာသို့ အလျင်စလို အသွားတွင်

“အင့်”

“အာ”

လူတစ်ယောက်နှင့် မေပျိုတိုက်မိသွားသည်။

“ဟာ - မေပျို”

မေမြတ်မွန်မှာ မေပျိုနှင်းဆီ အတိုက်ခံရပြီး လဲကျသွားတာမို့ စိုးရိမ်

စိတ်တွေ ဝင်ကာ မေပျိုနှင်းဆီထံ အသွားတွင် တိုက်မိ သူအားကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

“ဟာ - ခင်.... ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပြန်ပြီ”

တိုးပိုင်ဦးမှာ မေမြတ်မွန်နှင့် မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရ၍

အံ့ဩသွားရသလို မေမြတ်မွန် သည်လည်း အံ့ဩသွားရသည်။

တိုးပိုင်ဦးသည်လည်း မေမြတ်မွန်ကို မြင်တော့မှ သူနှင့် ဝင်တိုက်မိသူကို ကြည့်လိုက် မိသည်။

“မေပျိုနှင်းဆီ”

သူမရင်ထဲ ညင်သာစွာရောက်ခဲ့သော အသံလှိုင်းကြောင့် နာကျင်နေသည့်ကြားမှ သူမမော့ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မေပျို - တော်တော်နာ သွားလားဟင်”

ကြင်နာမှု အပြည့်ပါသော အမေးစကားသံ။

မေးလာသူကို မသိသော်လည်း အကြင်နာ စကားသံကြောင့် အသံရှင်ကို သူမ သိလိုက်ပြီ။

“သူ..... သူ.... သူက.... ကိုတိုး..... ကိုတိုးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မေပျို”

မေမြတ်မွန်မှာ မေပျိုနှင်းဆီတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိသည်။

မေပျိုနှင်းဆီမှာ နာကျင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံပြီး ကြိုးစား ထရပ်လိုက်သည်။
မေမြတ်မွန်မှာ သူတို့နှစ်ဦးကို ကြောင်ငေးကြည့်နေတာမို့ မေပျိုနှင်းဆီကို ထူမပေးဖို့မေ့နေမိသည်။

မေပျိုမှာ ခြေထောက်အနည်းငယ်နာသွားတာမို့ ချက်ချင်းခြေထောက်၍

မရဘဲ ဟန်ချက် ပျက်သွားရသည်။

တိုးပိုင်ဦးမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားသော မေပျိုနှင်းဆီကို စိုးရိမ်သွားမိတာမို့ သူမလက်မောင်း လေးအား အလျင်စလိုဖမ်းကိုင်လိုက်မိသည်။

“အို”

သူမဖမ်းကိုင်လိုက်သည့် အရိန်မှာ များသွားတာမို့ မေပျိုနှင်းဆီ၏ ယိုင်တိုင်တိုင်ကိုယ်လုံး လေးမှာ တိုးပိုင်ဦးရင်ခွင်ထဲသို့ ပြုလဲကျသွားရသည်။

မကြုံဖူးသည့် အဖြစ်ထူးကြောင့် နှစ်ဦးသား၏ ရင်အစုံ နွေးထွေးသွားရသည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့.... အို... မေပျိုက အားနည်းနေသေးတာပဲ”

မေမြတ်မွန်၏ စိုးရိမ်တကြီးစကားသံကြားမှပဲ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေကို သတိပြု လိုက်မိပြီး ရှက်ရွံ့စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကဗျာကယာ လက်တွဲဖြုတ်လိုက်မိကြသည်။

“တွေ့ကြပြန်ပြီနော်”

“ဟုတ်.... ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... တိုက် - တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင် နိုင်လွန်းတယ်နော်”

မေမြတ်မွန်ကို ထစ်အစွာပြန်ပြောရင်း တိုးပိုင်ဦးရင်ထဲ အမည်မသိခံစားမှုတို့ ဖြတ်သန်းစီး ဆင်းသွားရသည်။

“မေပျိုက - မေပျိုက နေရောကောင်းသေးရဲ့လား ဟင်”

သူမ မျက်နှာအား စိုးရိမ်မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ပြီး မေး သူကို မေပျိုနှင်းဆီ ပြန်ကြည့်လိုက် ပြီး ညင်သာစွာခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

တိုးပိုင်းဦး၏ ကြင်နာမှု အပြည့်ပါသော အကြည့်ငြိမ်ငြိမ်လေးက

သူမရင်ထဲရှိ သံယောဇဉ် များကို သိမ်းကြိုးယူငင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“လာလေ - ဒီမှာ ရပ်စကားပြောနေတာထက် တစ်နေရာရာသွားပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်လေ”

“ဟို”

တိုးပိုင်ဦးဦး၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို သူမငြင်းဖို့ပြင်ဆင်ခါနီး တွင် မေမြတ်မွန်က ကြည်ဖြူစွာလက် ခံလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကားပါကင်ရှိရာ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု၍ ရသော ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မေပျိုနှင်းဆီကတော့ မှန်ချပ်ဘေးရှိ စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တိုးပိုင်ဦး နှင့် မေမြတ်မွန်ကတော့ ကော်ဖီနှင့် စားစရာ အချို့ကို မှာနေသည်။

မေပျိုနှင်းဆီမှာ ညှိစိမ့်စိမ့် အသားအရည်ပိုင်ရှင်လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ့ပုံစံလေးမှာ တည်ငြိမ်မှု အသွင်သဏ္ဌာန်လေးမို့ သူမနှင့် မတိမ်းမယိမ်းဟုထင်ရသော် လည်း သေချာကြည့်လိုက်မှ ငယ်နုသော မျက်နှာလေးကြောင့် သူမထက် ငယ်ပုံရကြောင်း သတိ ထားလိုက်မိသည်။

ခဏကြာတော့ မှာထားသော စားစရာများကို ဗန်းထဲထည့်ပြီး နှစ်ဦးသားတစ်ယောက်တစ် ဗန်းစီကိုင်ကာ သူမရှိရာ စားပွဲသို့ရောက်လာကြသည်။

“မေပျိုက ဘာစားချင်မှန်းမသိတော့ မြတ်မွန်လည်း ကော်ဖီနဲ့အားလူးချောင်းကြော်ပဲ ယူခဲ့ တော့တယ်”

မေမြတ်မွန်က မေပျိုနှင်းဆီရှေ့တွင် ကော်ဖီခွက်လေးကို ချပေးရင်း ပြောသည်။

“မေပျိုက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ်”

တိုးပိုင်ဦးက မေပျိုနှင်းဆီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေပျို ဘာစားချင်လဲဟင် မေပျိုစားချင်တာ
ကျွန်တော်မှာပေးမယ်နော်..... အားမနာပါနဲ့”

သူ၏ ဖော်ရွေသော စကားသံကြောင့် သူမကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။
စောစောကလဲကျ ဤ နာကျင်သွားသော ခံစားမှုတို့သည်လည်း သက်သာသွားသလို
ခံစားလိုက်မိသည်။

သူ၏ မျက်နှာနုနုလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

“မင်း အသက် ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“ဗျာ.... ကျွန်တော့် အသက်လား... ၂၄ - နှစ်”

တိုးပိုင်ဦးသည်လည်း မေပျိုနှင်းဆီထံမှ မထင်မှတ်ဘဲ မေးလာသော
အမေးစကားကြောင့် ရုတ်တရက်အံ့သြသွားပြီး သူ့အသက်ကို ဖြေမိလျက်သား
ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါဆို မင်း တို့ထက်ငယ်တာပဲ..... ဒါကြောင့် တို့ကို မေပျိုလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်..... တို့က မင်းထက်လေးနှစ်ကြီးတယ်”

“တကယ်... သူပြောတာ တကယ်လား”

မေပျိုနှင်းဆီ စကားကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေမြတ်မွန်ကို ကြည့်ရင်း
မေးလိုက်မိသည်။ မေမြတ်မွန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာမို့
တိုးပိုင်ဦးအံ့သြသွားရသည်။

အသက်နှင့်စာရင် နုနယ်သော မေပျိုနှင်းဆီ၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း
ငေးကြည့်မိလျက် သားဖြစ်သွားသည်။

မေပျိုနှင်းဆီသည်လည်း နုနုငယ်ငယ်မျက်နှာညိုစိမ့်စိမ့်လေးကို

ပြည်လည် ကြည့်မိပြီး သူ သာငါ့မောင်လေးဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု
တွေးမိသွားပြီး တွယ်တာစိတ်တို့ ချက်ချင်း ဝင်လာသည်။

“မောင်လေး”

မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် နှုတ်ကမောင် လေးဟူသည့် နာမ်စားကို
ခေါ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရ သည်။

“မင်းကို မောင်လေးလို့ခေါ်မယ်.... အဆင်ပြေလား”

“အင်း - အဆင်ပြေပါတယ်.... ကျွန်တော့်မှာလည်း အစ်မ မရှိတော့
မောင်လေးလို့ အခေါ်ခံရတာ ကို သဘောကျပါတယ်”

“ဟေ့ - ဒါဆို တို့ကရော ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဟေ့”

“ကိုတိုးလို့ ခေါ်”

မေပျိုနှင်းဆီနှင့် တိုးပိုင်ဦးတို့ နှစ်ဦးသား၏ နှုတ်မှ
တစ်ပြိုင်တည်းတူညီစွာထွက်သွားတာမို့ သုံးဦးသားကြည်နူးစွာ
ရယ်လိုက်မိကြသည်။

“အင်းပါ - အင်းပါ - တော်တို့က အတိုင်အဖောက်ညီမှတော့
တော်တို့ခေါ်စေချင်တဲ့ အခေါ်ကိုပဲ ခေါ်ပါမယ်”

ထို့နောက် သုံးဦးသားရောက်တတ်ရာရာ စကားများပြောကြ၊
လိပ်စာဖလှယ်ကြပြီးနောက် နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲခွဲကြတော့သည်။
